

Románek
máčený
u čokoládě

Svádkem A LÁSKOMINKY

TARA SIVCOVÁ

Mladá fronta

Svádění
A LÁSKOMINKY

TARA SIVCOVÁ

Mladá fronta

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Seductions and Snacks © Tara Sivec 2012

This work was negotiated by Bookcase Literary Agency
on behalf of Rebecca Friedman Literary Agency.

Translation © Jana Montorio Doležalová, 2017

*Madelyn a Drewovi. Jste moje srdce, moje duše i můj důvod k životu.
Díky za to, že mi poskytnete dost materiálu na milion knih. Jsem
moc ráda, že jsem vás nikdy neprodala kolotočářům.*

1.

Co takhle flákotu houžďího?

Ahoj, jmenuju se Claire Morganová a nikdy nechci mít děti.

Vy tam venku, kteří to máte podobně, povězte mi, jestli je to jen můj pocit, nebo platí pro všechny, že jakmile řeknete, že nechcete děti, najednou jako byste se ocitli uprostřed příšerného setkání anonymních alkoholiků. Měla bych snad vstát, představit se celé skupině a vyzpovídat se z toho, co mě přivádí do sedmého kruhu pekla, ve kterém se neustále nacházím? Jako bych byla v domě hrůzy obklopená těhotnými ženami, jež po mně chtějí, abych sahala na jejich vystupující břicha a vedla s nimi hluboké rozhovory o dělohách. Tyhle ženy nikdy nepochopí, proč by se slova placenta a plodová voda neměla objevovat v žádné větě. Nikdy. Obzvlášť nad kávou uprostřed dne.

Víte, co mě přivedlo k tomuhle rozhodnutí? Video, které nám pustili v šesté třídě v přírodopise. Pocházelo asi ze sedmdesátých let a nějaká ženská v něm řvala, jako by ji na nože brali, zatímco manžel jí ručníkem utíral pot, co jí stékal z čela do obličeje, a přitom jí říkal, jak skvěle si vede. Pak kamera zaostřila přímo na místo činu mezi jejíma nohama: krev, sliz, krevní sraženiny a nechutná zarostlá vulva, ze které se právě tlačila ven drobná hlavička. Když se mimino rozvřeštělo a většina holek ve třídě vydechla: „Aaaaaach!“, já jsem se na ně podívala s naprostým odporem a se slovy: „Co to s váma sakra je? Vy snad NEJSTE normální.“ Od toho okamžiku se mým mottem stalo: Nikdy nebudu mít děti.

„Takže, Claire, čím chceš být, až vyrosteš?“

„Nikdy nebudu mít děti.“

„Claire, už víš, co budeš studovat?“

„Nikdy nebudu mít děti.“

„Chcete k tomu hranolky?“

„Nikdy nebudu mít děti.“

V životě samozřejmě potkáte lidi, kteří by vás rádi přiměli, abyste změnilí názor. Nejdřív mají svatbu, pak dítě, potom vás pozvou na návštěvu a přitom očekávají, že při pohledu na jejich malý zázrak roztažete. Vy ale ve skutečnosti vidíte jen byt, který za šest týdnů neměli čas uklidit, cítíte jejich zápach, jelikož se za dva týdny neměli čas umýt, a neujde vám potrhlý pohled v jejich očích, když se zeptáte, kdy naposledy se v noci pořádně vyspali. Sledujete, jak se rozplývají nad každým říhnutím, úsměvem a uprnutím. Úplně každý rozhovor se jim podaří sočit ke kaďení a vy se nestačíte divit, kdo z vás je tu vlastně šílený.

Pak jsou ti, kteří jsou přesvědčení, že vaše uštěpačnost pramení z nějakého temného a tajemného problému s vaší dělohou, který se snažíte kompenzovat, a nahlížejí na vás a na vaši vaginu s opravdovou lítostí. Šuškájí si za vašimi zády, až se z toho stane nechutná hra „na tichou poštu“, a vtom si celý svět myslí, že trpíte jakousi nemocí, která by vás v případě těhotenství ohrozila na životě, vaše děloha by přitom nejspíš vzplála a pravděpodobně by vám odpadlo levé prso. Přestaňte magořit! Všechno nádobíčko mám v provozu, a pokud vím, netrpím žádným syndromem vybuchující vaginy.

Popravdě řečeno mi představa, že ze sebe vytlačím človíčka a přitom si odrovnám vulvu do podoby rostbífú, na který se žádný chlap nebude chtít ani podívat, natož aby ho ojel, nikdy nepřipadala lákavá. Toť vše.

A přiznejme si to, lidi. Ohledně porodu vám nikdo neřekne úplnou pravdu. Dokonce ani vaše matka.

„Jakmile dostaneš svoje rozkošné děťátko do náručí, na všechnu bolest okamžitě zapomeneš.“

Kecy. KECY. Kdykoli vám nějaká kamarádka, sestřenice nebo štoura v potravinách řekne, že porod není tak strašný, lže, jako když tiskne. Aby se to stvoření prahnoucí po životě, co v sobě nosíte devět měsíců, prodralo na svět, musí se vaše číča, široká sotva jako obvod penisu, roztáhnout a přeměnit na obrovskou netopýří jeskyni. Která rozumná ženská by do toho šla ochotně? To vás jako jednoho dne jen tak zčistajasna napadne: „Heleď, myslím, že nastal čas, abych ze svý vaginy udělala flákotu hovězího a přinejmenším na osmnáct let si uvázala na krk někoho, kdo se na mně bude přiživovat, aby z té, kterou jsem bývala, nezbylo nic než skořápka a aby se mnou už nikdy nikdo nechtěl spát, a to ani za prachy.“

Proto je přece naprosto logické, že jsem po všech těch letech, kdy jsem před celým svým okolím prohlašovala, že nikdy nebudu mít děti, byla nakonec první z mých kamarádek, která porodila – k jejich hrůze, což mě tedy opravdu urazilo. Vždyť vychovat dítě dokáže každý idiot. Zářný příklad: moje matka. V den, kdy se rozdával manuál pro rodiče, chyběla a mou výchovu svěřila moudrému doktoru Philovi z televize a čínským koláčkům štěstí. A jsem úplně normální. No, dobře, tohle možná není úplně nejlepší příklad. Sériový vrah ze mě ale není, takže v pohodě. O matce zase až později.

Těžko můžu říct, že nesnáším děti, když jsem teď sama matka, ne? Určitě to není tak, že bych nesnášela svoje *vlastní* dítě. Jen jsou mi prostě bytostně protivní všichni *cizí* ušpinění, usmrkaní, zapatlaní, vřeštící, zvracející, kadící, nespící, ukňouraní, otravní, brečící haranti. Než dítě, to radši kočku. Stačí otevřít pytel kočičího žrádla, plácnout s ním na podlahu vedle kýble s vodou, odjet si na dovču, a když se po týdnu vrátíte domů, najdete zvíře, které je natolik zabrané do olizování vlastního zadku, že si vaší nepřítomnosti ani nevšimne. Tohle s dítětem udělat nemůžete. Nebo možná by to šlo, ale jsem si jistá, že většina lidí by se na to netvářila. A kdyby si moje dítě umělo olízat zadek, ušetřila bych hromady peněz za pleny. To vám tedy povím.

Kdybych řekla, že jsem se mateřství, vzhledem ke své averzi k porodu a k dětem obecně, trochu obávala, bylo by to příliš slabé slovo. Slyšela jsem, že když se prý poprvé podíváte do očí svému vlastnímu dítěti, okamžitě si ho zamilujete a okolní svět jako by přestal existovat. Taky na děcku prý nevidíte jedinou chybičku a milujete ho bezpodmínečně hned od první chvíle. No, každá ženská, která tohle tvrdí, by měla vážně ubrat na cracku a přestat plácát nesmysly, zatímco jí v bombardácích po babičce plandá hovězí flákota.

V den, kdy jsem dostala do náručí svého syna, jsem se na něj podívala se slovy: „Kdo sakra jsi? Nejsi mi vůbec podobnej.“

Někdy to není láska na první pohled. *Co čekat, když jste netušily, že vás na té párty na koleji někdo zbouchne* a všechny jinak vševědoucí knihy o mateřství tuhle pasáz rády vynechávají? Někdy se musíte naučit milovat svoje příšerky i kvůli něčemu jinému, než jsou daňové úlevy, které díky nim máte. Ne všechny děti jsou po narození hezké a je jedno, že se vás mnozí čerství rodiče snaží přesvědčit o opaku. Jde jen o další lež, na kterou byste podle matek na cracku měli skočit.

Některá miminka se podobají vrásčitým dědkům se stařeckými skvrnami a kouty ve vlasech.

Když jsem se narodila já a byla jsem s mámou ještě v porodnici, táta donesl ukázat mou fotku svému kamarádovi Timovi. Ten na ni koukl se slovy: „Ježišmarjá, Georgi, teď doufej, že bude chytrá.“ S mým synem Gavinem to bylo podobné. Vypadal divně. Jsem jeho matka, takže to můžu říct. Měl obrovskou hlavu, žádné vlasy a tak moc odstáté uši, že mě kolikrát napadlo, jestli by se nedaly použít jako odposlouchávací zařízení na rozhovory o ulici dál. Čtvrtý den v porodnici jsem při každém pohledu na jeho velkou hlavu zacitovala se skotským přízvukem nějakou repliku Mikea Meyerse z filmu *A tak jsem si vzal řeznici*.

„V noci sám sebe uspí pláčem na ohromném polštáři.“

„Ta věc je jako Sputnik. Má svůj vlastní systém počasí.“

„To je jako pomeranč na párátku.“

Myslím, že když jsem o něm mluvila s dětskými sestřičkami, poslouchal a sprádal plány na pomstu. Jsem pevně přesvědčená o tom, že v noci s ostatními miminy na novorozeneckém oddělení připravoval revoluci. Vivat novorozenci!

Já vím, že jsem si ho měla nechávat u sebe po celou dobu, co jsem tam byla, ale lidi, fakticky jsem si potřebovala odpočinout. To byly poslední dny, kdy jsem se mohla normálně vyspat, takže jsem toho využila. Měla jsem ale lépe dohlédnout na to, které dítě dávají na noc vedle jeho postýlky. Věděla jsem, že ten spratek Zeno by na něj mohl mít špatný vliv. Slovo „anarchie“ měl napsané přímo na čele. A kdo vůbec pojmenuje svoje dítě Zeno? To si přímo říká o kopanec na hřišti.

V porodnici byl Gavin tichý, nikdy nemružel a pořád jen spal. Kamarádům, co nás tam přišli navštívit a říkali mi, že doma takový nebude, jsem se vysmála. V den našeho odchodu se Gavin zasmál a svým bratřím z Národa novorozenců divoce zamával pěstičkou. Přísahám, že kdykoli mumlal ze sna, slyšela jsem v tom: „Miminkovská hrdost! Síla dětí!“

Ve chvíli, kdy jsem ho dostala do auta, abychom jeli domů, to vypuklo. Vřískal jako hejkal a nepřestal celé čtyři dny. Vlastně ani nevím, co přesně hejkal je a jestli vůbec existuje, ale pokud ano, tak vás ujišťuju, že ječí jako siréna. Jediná pozitivní věc na všech těch mukách byla to, že Gavin z mého těla odmítl odejít skrz ženské partie. Kdepak, žádný rostbífový bobr. Všechny autorky knih o mateřství, které prožily nejdokonalejší porod na světě, radí, že máte na své dítě mluvit, ještě když je v bříšku.

Tuhle jedinou radu jsem si z těch slátanin vzala k srdci a dennodenně jsem ho varovala, že jestli mi zničí vaginu, nechám jeho porod nahrát na video a každé jeho budoucí přítelkyni ukážu, co se po sexu stane s její číčkou, čímž se mu postarám o to, aby si v životě neužil. Pouštění Mozarta a předcítání ze Shakespeara si strčte někam! Já jsem na něj vytáhla rovnou zastrašovací metodu.

Výhrůžky do břicha se vyplatily. Dvanáct hodin si tam seděl se založenýma rukama a odmítal se hnout. Já jsem byla naprosto spokojená. Ave Caesar! Bez mrknutí oka bych se nechala klidně rozřezat znovu, jen abych celou tu část s dítětem přeskočila a abych získala čtyři dny ubytování all inclusive v zařízení, kde vám servírují snídaní, oběd i večeri přímo do postele, kde do vás čtyřicet hodin nechají kapat morfium a na rozloučenou vám věnují třicetidenní zásobu Vicodinu.

Než se nechám unést představou legálních narkotik bez novorozeňeckého křiku, ze kterého krvácejí uši, možná bych se měla vrátit zpět k té noci, kdy jsem se do téhle šlamastyky dostala. Tehdy mě měl varovat už můj denní horoskop: „Získáte od svých sousedů kupu skvělých počítačových udělatek a šperků, když jim vlezete do domu, zastřelíte je a všechno jim seberete.“

Sice nevím, jak přesně mě to mělo varovat, ale no tak, lidi! Copak vy v tom nevidíte „špatné znamení“? Jediná noc v mém životě, kdy se rozhodnu, že půjdu do jednorázovky, abych se konečně zbavila panenství, a já otěhotním. Říkám vám, vesmír mě nenávidí.

Bylo mi dvacet a byla jsem ve druháku na vysoké, na cestě k diplomu z ekonomiky a podnikání. Až na to, že si mě moje nejlepší kamarádka Liz neustále dobírala kvůli tomu, že jsem ještě panna, mi v životě všechno pěkně klapalo. Tedy v životě vysokoškolačky. Neměla jsem žádnou pohlavní chorobu, nikoho z mých kamarádů nezdregovali a neznásilnili a na konci semestru jsem nemusela prodat vlastní orgány na vědecké účely, abych měla na jídlo a na trávu.

Tady bych ráda zdůraznila, že v žádném případě nejsem pro užívání ilegálních drog. Pokud tedy nejde o naprosto přírodní bylinu, která mě zbaví pocitu viny za to, že jsem při několikahodinovém sledování pořadu *Radost z malování* s Bobem Rossem snědla celou krabici křupek s arašídovým máslem. „Ó, zelená voda. Ó, to je hezké. A ten veselý stromeček tamhle.“ Navíc Liz se díky ní dokázala zklidnit ve zkouškovém období a neječela a nešplhala po zdech jako pavíán se vzteklinou.

Vzpomínáte na všechny ty antidrogové slogany, které nám valili do hlavy na střední škole? Tak na ty jsme se vykašlaly. Nemusíte si vybrat. Můžete mít klidně obojí a přitom neumřít. Teď ale vážně, děti: Neberte drogy.

Na tu noc vzpomínám s láskou. A tím myslím s hořkostí a odporem vůči všemu, co se týká alkoholu a penisu.

2.

Piuní pong způsobuje těhotenství

Byl pátek večer a s Liz jsme ho trávily jako obvykle v domě jednoho z bratrů s bandou opilých členů a ujetých členek studijních klubů. Opravdu nechápu, jak se Liz dařilo tahat mě na tyhle večírky týden co týden. To nebyli naši lidi. Naši lidi byli na koleji a poslouchali Pink Floydy, *The Dark Side of the Moon*, koukali na *Čaroděje ze země Oz* a přitom se dohadovali, jestli *Dawsonův svět* ztrácí na kvalitě, nebo ne (Pacey a Joey navždy!). Rozhodně jsme nepatřily mezi dcerušky a synáčky ze zazobaných rodin, kteří si mysleli, že studentské půjčky souvisí jen se zahraničními studenty. Když jsme se prodraly k přenosnému baru na protější straně místnosti, slyšela jsem, jak se dvě naprosto ožralé kačeny hádají, která z nich zaplatila víc za značkovou kabelku a která se za poslední týden vyspala s více kluky. Jedna z nich prohlásila, že se stydí za to, že tu druhou vzala na párty s sebou, protože na sobě měla značkové džíny, co byly už „z loňska“. Tohle jsou budoucí vůdkyně naší země, dámy a pánové. Ježíšikriste, bylo mi, jako bych naživo sledovala scénu z filmu *Smrtící atrakce* („Vzala jsem tě na večírek k Remingtonovým, a co tvůj vděk? Válí se v chodbě na koberci. Odvděčila ses mi zvratky.“). Liz mě naštěstí zarazila ještě předtím, než jsem jedné z nich mohla podat kelímek vody ze záchodu.

„Jůůů, a co tamhleten? Hezkej. A má pěkný zuby,“ nadhodila s nadšením, přičemž kývla směrem ke klukovi v pletené vestičce, který narážel sudy s pivem.

„Ježiši, Liz, není to žádnej kuň,“ zaúpěla jsem s očima v sloup a napila se zvětralého piva.

„Pokud to na něj ale dobře zahraješ, můžeš na něm jezdit celou noc,“ řekla, mrkla na mě až hrozivě jako prodavač ojetých aut a dloubla do mě ramenem.

„Víš, Liz, dělám si o tebe vážně starosti. Podle mě přemýšlíš o mý panenský bláně trochu moc často. Že ty mě tajně miluješ?“

„Moc si nefandi,“ odpověděla nesoustředěně, zatímco skenovala další kluky. „Je fakt, že za holčičí tým jsem si zahrála na střední po jedný z pátečních párty u Toma Corryho. Akorát jsme se nedostaly na druhou metu, protože někdo zaklepal na dveře koupelny, ve který jsme zrovna byly. Tehdy mi došlo, že mám vlastně ráda penisy,“ vysvětlila.

Zůstala jsem na ni zírat, jako by měla dvě hlavy. Nebo ruku v něčí vagině. Jak je možné, že se o lesbické fázi své nejlepší kámošky dozvídám teprve teď? Kdykoli se na ni ode dneška podívám, představím si vaginální ruku. Ručku připomínající čiču, co mě bude pronásledovat po domě a dívat se na mě, až budu spát. Vaginální ruce nic neunikne. Vaginální ruka vás vidí.

Liz pohlédla za mě a natáhla se blíž. „Dva terče na šestý hodině. Cíví přímo na nás.“

Zakoulela jsem očima a povzdychla si nad její snahou být nenápadná.

„Sázím pět babek, že nám zaplatí drinky, pokud to na ně dobře zahrajem,“ zašeptala spiklenecky.

„Liz, všude kolem jsou sudy piva a při vstupu jsme dostaly plastový kelímky. Řekla bych, že chlast zdarma už máme,“ pověděla jsem jí, přičemž jsem před její oči zvedla červený kelímek na připomenutí.

„Ale pšt! Kazíš to. Někde v normálním baru by za nás určitě zaplatili.“

„Kdyby nám bylo jednadvacet.“

„Drobnosti,“ ušklíbala se a mávla svou zlověstnou vaginální rukou.

Načechrala si vlasy a předeek halenky si stáhla natolik, že do výstřihu by jí viděl i slepý.

„Liz, jestli si pšíkneš, vyskočí ti bradavky. Schovej to, než někomu vypadnou oči.“

„Jdou sem!“ vyjekla a setřásla ze sebe moje ruce, kterými jsem se jí pokoušela vytáhnout halenku zase nahoru a zakrýt dvojčata.

„Ježiši, máš mezi nima maják nebo co?“ zamumlala jsem a užasle jsem nad mocí jejích melounů zavrtěla hlavou. „Tvý prsa jsou jak mucholapka,“ zašeptala jsem, než jsem se konečně otočila za sebe a podívala se, kdo že to k nám přichází. Vsadím se, že navenek jsem vypadala jako Elmer Fudd ve chvíli, kdy spatřil Bugs Bunnyho pře-

vlečeného za holku – oči mu vypadly z důlků a pod košilí se mu vydralo ven srdce. Kdyby hudba nehrála tak nahlas, určitě byste slyšeli: „ARRRUUUUUGA!“

„Nazdar dámy.“

Sotva kluk, který vypadal jako obránce v americkém fotbalu, promluvil, Liz do mě ne zrovna nenápadně dloubla loktem. Při pohledu na jeho tričko mi nadskočilo obočí. Na látce natažené přes svaly na jeho hrudníku stálo: „Nejsem gynekolog, ale mrknu se.“ Okamžitě jsem přenesla pozornost na kluka, co stál vedle něj s rukama v kapsách. Dlouhé rukávy trička, které ho hezky obepínalo, měl vyhrnuté až k loktům. Pod ním byly svaly na hrudníku a na pažích jen lehce znatelné a s panem *Jedu na steroidech* hned vedle se nedaly srovnat, ale podle mě byly dokonalé. Zatoužila jsem, aby se otočil a ukázal mi, jak ty obnošené džíny, co má na sobě, sluší jeho zadku. Na rozdíl od spousty vysokoškoláků, kteří si právě procházeli jakousi zvláštní fází účesů ve stylu Justina Biebera, měl tenhle kluk světle hnědé vlasy nakrátko, nahoře dlouhé dost na to, aby se daly rozcuchat. Nebyl nejvyšší ani nejmenší, byl tak akorát. A byl prostě... krásný. Za to, že jsem tohle řekla o nějakém klukovi, bych si nejradši jednu vrazila, ale byla to pravda. Byl tak hezký, že bych si ho zarámovala a vystavila na nočním stolku a vůbec bych nebyla magor jako Hannibal Lecter, který nosil oblek z lidské kůže. Tvářil se, jako by byl radši kdekoli jinde než na téhle párty. Než jsem se mu stihla představit a říct mu, že je moje spřízněná duše, kdosi do mě zezadu vrazil tak drsně, že jsem se mu velice ladně nalepila na hrud' a přitom jsem nám vylila pivo na nohy. Zatraceně, jak ten voněl! Jako chlap a skořice a taky trochu kolínskou, z čehož mě přepadla chuť zavrtat se mu nosem do trika a zhluboka se nadechnout. Dobře, to už bych doopravdy vypadala jako magor. Nechtěla jsem, aby mi začal říkat očichávačka triček. Některých přezdívek se dá zbavit jen těžko. Třeba vaginální ruky.

Ruce mu vyletěly z kapes a zachytily mě. Musela jsem se držet, abych mu pusou nezaprzděla láskyplně do trička a v úděsu nezdrhla. Za sebou jsem uslyšela kdákavý smích, a když jsem se otočila, zjistila jsem, že za můj spanilý vstup do života tohoto kluka může jedna z kačen. Vyšlo najevo, že strkání do jiných je náramná zábava, a obě protivná dvojčata si na mě se smíchem ukazovala prstem.

Co to má být? Běčkový film pro pubertáky z devadesátek? To si jako myslí, že se rozbřečím a za velmi dramatické hudby uteču ze sálu?

„Ježiši, co máš za problém, Heather?“ ozval se podrážděný mužský hlas.

Holky se přestaly smát a zmateně zamžouraly za mě. Trhla jsem hlavou zpátky a užasle zvedla oči ke klukovi, kterému jsem se ještě stále lepila na hrud'. Přes tenké tričko jsem cítila teplo jeho kůže.

„To je citát ze *Smrtící atrakce*?“ špitla jsem. „Můj nejoblíbenější film na světě.“

Shlédl na mě a usmál se. Pronikavýma modrýma očima do mě vypálil díru.

„Kdysi jsem byl zabouchnutej do Winony Ryderový. Ještě předtím, než začala krást v obchodech,“ pronesl a přitom pokrčil rameny. Pořád mi svíral nadloktí.

„Já se nejmenuju Heather,“ namítl ukňučení hlas za mnou.

„Týjo, do Winony.“ Přikývla jsem uznale hlavou.

Ježiši, byla jsem z něj úplně mimo. V blízkosti takhle sexy kluka se mi mozek roztekl na kaši. Chtěla jsem, aby řekl ještě něco. Kvůli jeho hlasu bych si sundala kalhotky.

„Mám tak trochu slabost pro originální, inteligentní, tmavovlasý kočky,“ vysvětlil s úsměvem.

„Proč mi říká Heather? Ví přece, že se jmenuju Niki,“ zazněl za mnou znovu pisklavý hlas.

Jsem originální, inteligentní, tmavovlasá kočka! Mě, mě, mě, vyber si mě! A kdo to tady sakra furt piští a kazí mou chvíli? Já tu krávu zabiju.

„Ehm, haloooo!“

Muž mých snů se mnou přerušil oční kontakt a podíval se za mě. „Niki, ten tvůj hlas mi trhá uši a kazí mi rozhovor.“

Slyšela jsem ji zafunět a odejít. Teda aspoň myslím, že to udělala, protože já jsem nespouštěla oči z toho kluka a přemýšlela jsem, jak moc brzo by bylo brzo na to, abych ho odtáhla na nějaký volný pokoj. Shlédl zase na mě a prsty jedné ruky mi sčísl prameny z očí. Ten pohyb byl tak jednoduchý a přirozený, jako by ho dělal už po tisíci. Chystala jsem se nenápadně zazubit na Liz a ukázat jí palec nahoru, jenže ta byla právě příliš zabraná do rozhovoru s jeho kámošem.

„Chceš si doplnit kelímek? Nebo si zahrát pivní pong?“

Chtěla jsem si sáhnout do kalhotek, vytáhnout svoje panenství, zabalit ho a převázat mašlí. Nebo ho strčit do dárkové tašky a dát mu ho s věnováním: „Díky za to, jaký jsi! Tady jsem si dovolila jen maličké panenství jako projev svého vděku!“

„Jasně,“ odpověděla jsem ležérně, předstírajíc naprostou pohodu. Nejlepší je pravděpodobně hrát si na nedobytnou – přece nechcete vypadat moc náruživě.

„Ó bože, nepřestávej,“ sténala jsem, zatímco mi cestičkou z polibků putoval dolů po krku a neobratně šátral po knoflíku u mých džín. Po pěti kolech pivního pongu a hodinách povídání, smíchu a nenápadném tisknutí se na sebe mi význam slova „nedobytná“ úplně vypadl z hlavy. S kuráží získanou jediné díky notné dávce alkoholu jsem ho po posledním kole, které jsem prohrála, chytila za zátylek, přitáhla si ho k sobě a políbila před všemi, co na párty ještě zbyli a neomdleli v hromadě vlastních zvratků. Pak jsem ho popadla za ruku, protáhla chodbou a zapadla s ním do prvního pokoje, na který jsme narazili. Doufala jsem, že Liz bude někde poblíž, aby mě ještě podpořila nebo mi dala poslední rady ohledně toho, co se chystám dělat, ale vypařila se potom, co jsem celému sálu oznámila, že po skončení párty udělá svou zkušenou lesbickou rukou všem holkám stěr z děložního čípku úplně zdarma.

Jakmile jsme se ocitli v setmělém pokoji, vrhli jsme se na sebe. Zatímco jsme se horečnatě a opilecky líbali a osahávali, cestou k posteli jsme naráželi do různých kusů nábytku, klopýtali a smáli se. Zakopla jsem o cosi na zemi, možná to byl člověk, možná ne, a spadla jsem pozadu na postel, přičemž jsem toho kluka stáhla s sebou. Dopadl na mě tak ztěžka, až mi málem vyrazil dech.

„Sakra, sssorry. Jsi v poho?“ zahuhlal a zvedl se na loktech, aby mě tolik netížil.

„Jo, v pohodě,“ zasýpala jsem. „Teď se svlíkni.“

Byla jsem tak opilá, že jsem se málem rozesmála, když ze mě slezl a svlékl si kalhoty i s boxerkami. Oknem do pokoje pronikalo tak akorát světla, abych viděla všechno, co dělá, ačkoli s alkoholem proudícím v žilách jsem ho vnímala jako na kolotoči. Aniž by ohnul kolena, stáhl si všechno až ke kotníkům, pak se narovnal a dopajdal se zpátky do postele. Malinká část mého mozku, které se pivo ani tequila nezmocnily, mi naštěstí připomněla, že smát se muži bez kalhot není vhodné. Bylo to ale k popukání! Do té doby jsem viděla už spoustu penisů, akorát nikdy ne naživo a pár centimetrů od mého těla. Ta věc trčela rovně do vzduchu a ukazovala přímo na mě. Přisahám, že v duchu jsem ji slyšela mluvit.

„Vrrrrrr, ahoj vespolek! Vagina štabajzna na obzoru!“

Když jsem opilá, penisy mluví jako piráti. Možná proto, že Liz jim říká jednoocí hadi. A piráti přece nosí pásku přes oko a... dopřic, kapitán Hookpenis se blíží.

Asi bych se měla soustředit.

Zase mě zalehl, a zatímco mě líbal, jeho rošťák mi narážel do nohy. Tentokrát jsem se rozesmála. Odtáhla jsem se od jeho úst a hihňala se tak, až jsem chrochtala. Byla jsem totálně namol, představovala jsem si, jak postupuju po prkně na pirátské lodi směrem k otevřenému moři, do stehna mě přitom štouchal penis a na podlaze toho cizího pokoje ležela možná mrtvola. Jak byste se tomu nemohli nechechtat jako školáčky? Kluk sice netušil, z čeho mám takový záchvat smíchu, ale nerušeně mě začal líbat na krku. A to mi ježííííííí stačilo, abych vystřízlivěla a vnímala, jak je to příjemné.

„Óóó ano,“ zasténala jsem nahlas a samotnou mě překvapilo, že jsem dokázala pronést slova, která se mi přesýpala sem a tam v pivem omámeném mozku.

Rty se mi přesunul za jedno ucho, a sotva se jazykem jemně dotkl kůže, k mému úžasu jako by mi zabrnělo přímo mezi nohama. Zajela jsem mu rukama do vlasů a přidržela jeho hlavu na místě. Opravdu mě nenapadlo, že by se mi to mohlo líbit. Chtěla jsem se hlavně zbavit té proklaté blány a fakt, že bych si to užila, byl jako nečekaný bonus navíc. Když se mu po několika minutách šmátrání konečně povedlo rozepnout zip u mých džín, stáhl mi je z nohou i s kalhotkami. Dlaněmi mi postupoval po stranách těla nahoru, přičemž s sebou vzal i mou halenku, přetáhl mi ji přes hlavu a odhodil za džínami. Odvaha povzbuzená alkoholem mi vydržela dost dlouho na to, abych si sundala podprsenku a mrštila jí stranou. Při zvuku látky narážející do zdi jsem si uvědomila, že na posteli ležím úplně nahá, mezi nohama mi klečí jakýsi kluk a prohlíží si, co mu můžu nabídnout.

Panebože. Ono se to doopravdy děje. Jsem nahá před chlapem. Opravdu do toho půjdu?

„Ježiši, ty jsi tak krásná.“

Ano, odpověď zní ano! Jestli mi bude říkat takovýhle věci, může mi ho strčit klidně do ucha.

Očima mi putoval po celém těle, pak ze sebe strhl tričko a hodil ho na druhou stranu pokoje. Moje ruce se samovolně natáhly k jeho hrudi

a on se ke mně zase sklonil. Hrudník měl tvrdý a kůži na něm hladkou. Dotýkala jsem se ho, kde se dalo. Přitáhla jsem si ho ke rtům a políbila. Chutnal jako tequila a sluníčko. Ačkoli jsme byli oba silně podroušení, líbání jsem si užívala. Teď, když jsme byli už nazí a v posteli, přestali jsme spěchat. Jeho polibky byly tak hebké a sladké, že jsem mu malinko sténala do úst. Nadzvedl mi nohu až ke svému pasu a já jsem ucítila jeho žalud přímo u vstupu do mého těla.

Sakra, už je to tady. Doopravdy se to děje. A proč mluvím sama se sebou zrovna ve chvíli, kdy mám jazyk v puse někoho jiného a kdy se ten někdo právě chystá zastrčit do mě svůj penis?

Panebože...

Přestože jsem tehdy byla ožralá jako doga, pořád si pamatuju, co se odehrálo potom. Jen o dvě vteřiny nato byl ve mně a já jsem dala sbohem svému panenství. Přála jsem si, aby to trvalo věčně. Před očima jsem měla hvězdičky, vyvrcholila jsem celkem třikrát a ta noc zůstala nejkrásnější zkušeností mého života.

Jo, jasně. To má být vtip? Přišly jste někdy v nedávný době o panenství? Bolí to jako prase, je to divný a špinavý. Kterákoli vám tvrdí, že se přitom jen přiblížila čemusi, co připomínalo orgasmus, lže, jako když tiskne. Hvězdičky jsem viděla jen proto, že zatímco jsem čekala, až bude po všem, tiskla jsem víčka vší silou k sobě.

Abych byla ale upřímná, musím přiznat, že přesně takové jsem to čekala. Nebyla jeho chyba, že to nebyl zážitek, kterým bych se mohla chlubit. I s ohledem na množství alkoholu, co jsme ten večer vypili, ke mně byl nejněžnější, jak dokázal. Přišla jsem s ním o panenství i přesto, že jsem neznala jeho jméno, protože jsem to nechtěla komplikovat a na vztah jsem neměla čas. S protrženou panenskou blánou jsem se mohla líp soustředit na školu a kariéru a Liz mohla přestat brát každý večírek jako trh s masem. Všechno bylo přesně podle plánu. Teda až do chvíle, kdy se mi o týden zpozdila menstruace, a zatímco jsem u kuchyňského stolu spořádala celý bochník chleba a sedm copánků sýra, civěla jsem do kalendáře a přála si, abych na základce dávala větší pozor při matematice, protože nebylo doprdele možný, že to vycházelo zrovna takhle.

3.

Neviděli jste mého dárce spermatu?

Někdy svůj nedostatek touhy po dětech dávám za vinu své matce. Jako máma nebyla špatná, jenom prostě nevěděla, co dělá. Jednoho dne jí došlo, že život na malém venkovském městě není pro ni a že posedávání doma den za dnem, koukání na telku s mým tátou a dohadování se s drzou předpubertální holkou není všechno, co od života čeká. Chtěla cestovat, chodit na výstavy, koncerty a do kina, chtěla si dělat cokoli a kdykoli se jí zlíbí, aniž by se za to musela někomu zodpovídat. Kdysi mi řekla, že tátou nepřestala nikdy milovat. Akorát chtěla víc, než jí mohl nabídnout. Bylo mi dvanáct, když se rozvedli a máma se odstěhovala do paneláku ve městě vzdáleném padesát kilometrů. Nikdy jsem neměla pocit, že by mě opustila nebo tak něco, protože jsem ji pořád vídala a každý den jsme si telefonovaly. Ne že by mi nenabídla, abych se přestěhovala s ní. Nabídla, ale myslím, že to udělala jenom proto, že se to od ní očekávalo. Všichni věděli, že si vyberu tátou. Vždycky jsem byla a budu jeho holčička. Mámu jsem měla sice hrozně ráda, ale s tátou jsem toho měla jaksí víc společného, takže bylo naprosto přirozené, že zůstanu s ním.

Přestože s námi nebydlela, i nadále se mě snažila vychovávat, jak nejlíp dovedla. Akorát že nikdy nebyla zrovna vzorná matka, a když se odstěhovala, její rodičovské schopnosti se ještě zhoršily. Nehledě na to, co si lidé možná myslí, mě doopravdy milovala. Jen se ke mně většinou chovala spíš jako kámoška než jako matka. Tři dny po svém odchodu mi zavolala a sdělila mi, že podle pořadu Oprah Winfreyové bychom spolu měly udělat něco významného pro život, abychom tak upevnily pouto mezi námi. Navrhla mi, že si necháme udělat stejné tetování. Musela jsem jí připomenout, že je mi dvanáct a jsem nezletilá.

Během několika let jsem od ní dostala tolik knih o vztahu dcery s matkou, že jsem si mohla otevřít vlastní knihkupectví, a o tom, kolikrát mě na společných fotografiích na Facebooku označila jako „Já a moje nej kámoška na světě!“, ani nemluví.

Lidi na celou tu situaci koukali dost rozpačitě, ale nám to tak klapalo. Táta nemusel poslouchat máminy věčné výčitky, že ji nikam nevezme, a máma si mohla dělat, co se jí zlíbilo, přičemž s námi zůstávala v úzkém kontaktu. Někteří prostě nejsou na život ve společné domácnosti stavění. Od té doby, co od sebe dělilo mé rodiče pětadvacet minut jízdou autem, vycházeli spolu mnohem líp.

Máma ke své rodičovské roli používala kromě mouder z podřadných talkshow i knihu s názvem *Výchova v ustálených spojeních*. Kdykoli mi chtěla poradit, poskytla mi jednořádkovou větu z téhle knihy nebo výrok Pauly Deanové z televizního kanálu Food Network. K mé smůle nikdy nedávaly smysl a nezapadaly do kontextu. Když se jako šestiletí doma svěříte, že vás někdo ve škole rozbřečel, a matka vám na to odpoví: „Netvrď mi, že prší, když mi přitom čuráš na záda“, brzy se naučíte řešit si svoje trable sami a o rady ji prostě přestanete žádat.

Potom, co jsem zjistila, že jsem těhotná, to nebylo tak, že bych se okamžitě viděla jako nezávislá feministka s rovnocennými právy typu „nohy si neholím, jelikož se nepodřizuju muži“, naprosto spokojená, že si všechno udělám sama a bez cizí pomoci. Nejsem žádná mučednice. Přestože jsem byla tvrdohlavá a schopná postarat se sama o sebe, bylo mi jasné, že bez pomoci se neobejdu.

Po miliontém těhotenském testu, kvůli němuž jsem vypila hektolitr mléka, abych je mohla všechny počurat, mi došlo, že musím ulovit toho kluka. Samozřejmě až potom, co jsem si vygooglila „mléko a těhotenský test“, abych se ujistila, že jsem nestrávil třicet sedm minut života zděšeným civěním na pozitivní těhotenské testy roztroušené po celé koupelně, které mohly či nemusely být správné, jen kvůli tomu, že mi pasterizace rozhodila hormony v těle a způsobila falešný poplach.

Tak to ale nefunguje, pokud vás to zajímá.

Byla jsem dvacetiletá vysokoškolačka na denním studiu a podle mé matky „jsem neměla vindru ani na to, abych si koupila kostelní myš“. Táta, George, měl od svých osmnácti stejné zaměstnání a vydělával tak akorát na složenky a na to, aby mi přispěl trochu na kolej a jídlo. Jeho kamarád Tim měl před mnoha lety našťestí pravdu a já jsem

byla chytřejší, než jsem vypadala. Na univerzitě v Ohiu jsem obdržela plné stipendium, takže jsem neměla na krku žádnou studentskou půjčku. To ovšem znamenalo, že jsem byla ve škole od rána do večera, makala jsem jak šroub a měla jsem dvakrát víc přednášek než ostatní studenti, čili nezbyval mi čas na výdělečnou práci a neměla jsem nic našetřeno.

V jistém směru jsem byla po matce. Chtěla jsem od života víc než dělat servírku ve Fosterovic baru a grilu, kde jsem pracovala po celou střední školu. Chtěla jsem cestovat, tvrdě pracovat a jednoho dne si otevřít svůj vlastní podnik. Bohužel, člověk mívá, život mění. Když to nejméně čekáte, vrazí vám do rukou mimino o třech kilech a šesti stech padesáti sedmi gramech. Život je pomstychtivá mrcha. Byla jsem dost chytrá na to, abych věděla, že sama to nezvládnou a že bude lepší, když následek své chyby utajím před tátou co možná nejdéle. Kterákoli jiná holka by pravděpodobně zavolala mámě, brečela by jí do telefonu a prosila o pomoc, sotva by se jí testovací tyčinka zbarvila dorůžova, jenže já jsem v té chvíli na matčino „Řím nepostavili s holubem na střeše“ neměla náladu. Zbývala mi jediná osoba, která mi do téhle situace pomohla. Bohužel jsem neměla ponětí, kdo ten kluk, se kterým jsem spala, vlastně je. Moje činy té noci mě natolik vyděsily, že jsem je už nikdy nezopakovala, tudíž nebylo pochyb o tom, že otcem je pan Pivní Pong. Potřebovala jsem ho najít. Jaká holka sakra věnuje svoje panenství někomu, koho se ani nezeptá na jméno?

No jo, to jsem celá já.

První den, co jsem se rozhodla, že ho zkusím najít, jsem mluvila s každým tupým svalovcem ubytovaným v domě bratrstva, u kterého se párty konala. Ač jsem se při popisu kluka i jeho kamaráda snažila sebevíc, nikdo netušil, o kom to mluvím. Možná za to mohla skutečnost, že všichni páchli jako pivovar a během mého vyslýchání mi čučeli na prsa. Nebo byl problém v tom, že neumím plynně blbštinu. Opravdu, všechno je možné. Cestou zpátky na kolej, kde jsem bydlela s Liz, jsem si po své lovecké výpravě měla chuť nakopat zadek.

Když jsem se ráno po té noci vzbudila, neochotně jsem si musela přiznat, že mi bylo v objetí toho kluka dobře. Měla jsem zůstat. Měla jsem počkat, až se probere, poděkovat mu za fajn společnost a vzít si na něj číslo. Jenže ačkoli bych mu nejradši zajela rukou do vlasů nebo ho pohladila po tváři, věděla jsem, že nesmím. Tehdy jsem si nemohla

dovolit žádné rozptýlení a on by jím rozhodně byl. Kdybychom spolu pobyli docela střízliví, určitě bych se do něj zamilovala a všechno, na čem jsem v životě makala, bych odsunula stranou. Smést to ze stolu a hodit to na fakt, že jsem byla opilá, bylo mnohem snazší než uznat vlastní chybu. Chyba nebyla to, že jsem se s ním vyspala, ale to, jak jsem se zachovala ráno poté. Místo toho, abych u něj zůstala, jsem opatrně vyklouzla zpod jeho ruky a pryč od tepla jeho těla. Přitom mě napadlo, jak strašné by bylo, kdybych se probudila vedle nějakého ošklivého trolla. Ještěže byl zatraceně sexy i na denním světle a já jsem si nemusela uhryzat paži, abych se zpod něj dostala. Spěšně jsem se oblékla a nechala ho nahého a tvrdě spícího na posteli. Když jsem překračovala všechna ta bezvládná těla rozesetá po celém domě, nikdo se ani nepohnul. Uličkou hanby jsem tak prošla bez povšimnutí a pak už ven ze dveří do jasného rána.

Celkem šestkrát jsem se otočila s úmyslem vrátit se a počkat, až se probudí. A pokaždé jsem se přemluvila, ať to nedělám, přičemž argument byl stále stejný. Jen jsem ho využila k tomu, abych se konečně zbavila svého stupidního panenství. Chci doopravdy vědět, jaký k tomu měl důvod on? Na té párty jsem rozhodně nebyla nejhezčí holka. Říká se o mně, že jsem pěkná, a nejspíš asi jsem, ale co přesně ve mně viděl on? Možná prostě poznal, že budu snadná kořist. Radši si ho budu pamatovat jako něžného, opilého, sexy kluka, který mě zbavil panenství a taky mě dokázal rozesmát. Nechtěla jsem vědět, jestli je to nějaký oplzlý děvkař, co spí s holkama podle seznamu studentů, a já jsem měla akorát štěstí, že se konečně propracoval až k M.

Když jsem se tehdy vrátila na pokoj, Liz mě donutila, abych jí svou noc několikrát převyprávěla. Ječela u toho a řekla mi, že je za mě strašně šťastná. Jí to prý s jeho nabušeným kamarádem nevyšlo, což ale vůbec nevadilo, protože potkala jakéhosi Jima, který tam byl sám, a s ním šlo o lásku na první pohled.

Ječela a plácala mě do zad ještě dalších pět týdnů, dokud se jednou nevrátila z přednášky a nenašla mě, jak sedím v koupelně na podlaze obklopená bílými umělohmotnými tyčinkami hlásajícími „těhotná“ a s nudlí u nosu hystericky brečím a plácám cosi o mléku a krávnách, co si dělají těhotenské testy.

Další dva měsíce mi pomáhala v křížové výpravě a společně jsme se snažily najít toho kluka. Jméno jeho kamaráda se nikdy nedozvěděla,

protože v okamžiku, kdy se její oči střetly s Jimem, „okolní svět se rázem vytratil“ a podobné nechutné kecy. Zkontaktovaly jsme i studijní oddělení a v naději, že ho poznáme na fotce, jsme prošly snad tucet ročenek. Dokonce jsme se pokusily najít tu otrěsnou mrchu Niki, která do mě vrazila, ale neměly jsme štěstí.

Copak tihle všichni na tu párty spadli z Měsíce nebo co? Jak to, že ve škole o nich neexistuje jediný podělaný záznam?

Liz si zkusila osobně promluvit i s kluky z bratrstva a vzala si k tomu s sebou Jima, ale měla stejnou smůlu jako já. Navíc se odtud vrátila namol, protože každý, s kým mluvila, je oba přesvědčil, aby do sebe kopli panáka pokaždé, když vysloví „kozlí varlata“. Upřímně, vážně netuším, jak mohli na tohle spojení při řeči narazit tolikrát. Umíte si představit, jak protivní jsou opilci v momentě, kdy vy musíte být střízliví? Obzvláště ti zamilovaní, kteří jsou celí rozněžnění, navzájem se dotýkají a cítují si verše Walta Witmana, zatímco vy máte zarudlé opuchlé oči od pláče, čtyři dny jste se nesprchovali a právě jste dozvraceli obsah svého žaludku, protože jste viděli reklamu na zlaté rybky – na ty kreky, ne opravdové rybky. Ty ovšem vypadaly tak věrně jako opravdové rybky, že jsem si představila, jak se jednu z nich, živou a slizkou, chystám polknout, a zatímco si ji pokládám na jazyk, ona se na mě dívá svýma korálkovýma očima.

Bylo jasné, že šance najít toho kluka je prakticky nulová. Jen těžko jsem se mohla přestěhovat do domu bratrstva a stát se jejich malou těhotnou spolubydlící v naději, že se tam jednoho dne vrátí – možná ještě předtím, než se dítě, které nosím, dostane taky na vysokou a bude v tom domě bydlet už samo za sebe.

Už jsem to taky nemohla dál zamlčovat tátovi. To ráno jsem byla u školní zdravotnice, která mi těhotenství podle krevního testu potvrdila, a opírajíc se o první a jedinou noc, kdy jsem měla sex, jsme vypočítaly, že jsem ve třináctém týdnu.

Tady bych chtěla zdůraznit, že jsem zastánkyně názoru, že rozhodovací právo má žena. Je to vaše tělo a dělejte si s ním, co chcete, a bla, bla, bla. Přes tohle prohlášení a i přes skutečnost, že ty zakrslé lidské tvorečky zrovna moc nemusím, bych nikdy nebyla schopná zbavit se své vlastní krve a masa, ať už potratem, či adopcí. S tím jsem se jaksí nemohla smířit. Takže zatímco jsem držela Liz pevně za ruku, vybalila jsem to na tátu do telefonu.

Teď vám musím povědět něco o tátovi. Je vysoký přes sto devadesát centimetrů a váží víc než sto deset kilo. Na obou předloktích má vyte-tované hady, lebky a další strašlivé věci a tváří se, jako by byl věčně na-sraný na celý svět. Na střední škole vyděsil k smrti několik kluků, kteří u nás zakleпали na dveře a on jim otevřel. Když jsem pak přišla ke dve-řím já a oni se mi svěřili se svou obavou, že je můj táta zabije, musela jsem je ujistit, že ne, a vysvětlit jim, že on takhle vypadá prostě pořád.

Ve vsí upřímnosti, táta byl vždycky hodný chlap. Ta tetování měl z mládí, kdy byl v armádě, a zamračený výraz v obličejí měl proto, že byl neustále vyčerpaný. Tehdy pracoval měsíce dvanáct hodin denně, sedm dní v týdnu, než dostal den či dva volno. Svoje city dávat najevo moc ne-uměl, ale já jsem věděla, že mě miluje a že by pro mě udělal cokoli. Byl skvělý, ale pořád byl kus chlapa a bůh chraň toho, kdo by ublížil jeho holčičce. Liz se na střední bavila tím, že chrlila citáty Chucka Norrise, přičemž Chuckovo jméno nahrazovala jménem mého táty. Dělat to tak často, že jsem u toho občas přistihla i sebe. Táta na mou novinu ohled-ně těhotenství reagoval, jak jsem předpokládala.

„Tak já ti připravím pokoj, aby ses, až skončí semestr, mohla vrátit domů. A dej vědět, jestli toho kluka do té doby najdeš, abych mu vytrhl koule z těla a nacpal mu je do chřtánu,“ pronesl svým obvyklým hlubo-kým, monotónním hlasem.

Pokud do vyhledávače Googlu zadáte špatně jméno George Morgan, nezeptá se vás „Měli jste na mysli George Morgan?“, ale jednoduše vám napoví: „Utíkejte, dokud máte ještě šanci.“

Po skončení semestru jsem si ve škole zažádala o přerušeni studia, aby mi zůstalo stipendium. Toho jsem mohla využít jen na rok a po roce bych musela požádat znovu. Opustit školu na tak dlouho jsem nikdy neměla v úmyslu, ale v úmyslu jsem neměla nikdy ani dítě, co mi totál-ně podělá život. Ehm, chci říct, co mi přinese roky a roky velikánské radosti.

Následujících šest a půl měsíce jsem pracovala, jak mi jen rostoucí břicho a otékající kotníky dovolily, abych si naspořila co nejvíc peněz na dobu, až se mi to narodí. Bohužel v malém městě, jako je Butler, není zrovna moc pracovních příležitostí, za které byste dostali dobře zaplacen. Pokud teda samozřejmě nechcete dělat striptérku u Stříbr-né tyče, totiž v jediném tamějším strip klubu. Když jsem byla v sed-mém měsíci, v potravinách ke mně přistoupil jeho majitel a uprostřed

uličky s cereáliemi mi řekl, že spouště z jeho štamgastů se těhotná těla líbí. Kdyby kolem zrovna nebyly děti, poslala bych ho někam. Ale co to kecám? I kdyby vedle mě stál samotný Ježíš, řekla bych tomu volovi, že jestli se ke mně ještě někdy přiblíží, utrhnu mu péro a zadávám ho s ním. A než bych odešla, tak bych se Ježíšovi samozřejmě omluvila.

Jenže nedaleko od nás stála ředitelka základní školy i se svou šestiletou dcerou a slyšela každé slovo. Proto jsem radši mlčela, jenže mlčení znamená souhlas, co? Do pytle. Kde mám teď vzít vůli žít?

Moje kariéra striptérky teda skončila ještě dřív, než začala, a já jsem se s příslovečným staženým ocasem doplazila do Fosterovic baru a grilu, kde jsem během střední dělala servírku. Naštěstí stále patřil Fosterovým a ti byli víc než šťastní, že mi v mojí *situaci* můžou pomoci.

Lidi z maloměsta s vámi o vás mluví tak, že určitá slova šeptají, jako by snad mohla někoho, kdo třeba poslouchá, urazit. Jako by říkali „šukat“, „anál“ nebo „Slyšelas, že Billyho Chucka načapali s kalhotama u kotníků v sámoošce s jeho fenou Buffy?“ No, jaký má smysl šeptat slovo „situace“? Od té doby jsem jim šeptala kdeco, jen abych si je dobírala.

„Paní Fosterová, na *záchodku* došel toaletní papír.“

„Pane Fostere, dneska potřebuju odejít *dřív* kvůli kontrole u doktora.“

S Liz, která ve volném čase pokračovala v pátrání po pohřešovaném dárci spermií, jsem od svého návratu domů mluvila každý den. I její rodina byla z Butleru, takže mě navštěvovala, kdykoli to šlo, ale ke konci mého těhotenství už triapůlhodinovou jízdu autem tak často nezvládala. Profesoři ji přesvědčili, aby si toho ke studiu přibrála ještě víc, a mohla tak odpromovat o rok dřív. Vedle učení, stáže v poradenské firmě a kvetoucího vztahu s Jimem toho už moc stíhat nemohla a já jsem jí všechny úspěchy a štěstí jedině přála. Taky jsem byla dost velká na to, abych přiznala, že jí malinko závidím. Vždycky jsme si plánovaly, že budeme podnikat spolu. Že si pronajmeme prostory v jedné budově, do které se bude vstupovat stejnými dveřmi, budeme bydlet v loftu v nejvyšším patře a tam budeme každý víkend pořádát úžasné večírky. Taky jsme snily o tom, že se každá vdáme za jednoho z členů N'Sync a s naší novou kapelou N'Love si budeme užívat polygamní život.

V tomhle nám ještě pořád držím pěsti.

Liz bylo při všech těch našich řečech o budoucnosti celkem jedno, jaký druh podniku povede. Hlavně aby byl její a aby ho řídila. Zato já jsem si chtěla odjakživa otevřít cukrárnu.

Co si pamatuju, už jako malá jsem se věčně motala v kuchyni a namáčela něco do čokolády nebo pekla nějaké sušenky. Táta si mě dobíral, že bych se k němu nikdy nedokázala nepozorovaně připlížit, protože by mou čokoládovou vůni cítil na kilometr daleko. Tehdy mi čokoláda vycházela nejspíš i z pórů. Byla jsem vážně ráda, že se mojí kamarádce plní sen, a u myšlenky na to, že můj vlastní sen se na bůhvíjak dlouho odsunuje na zadní kolej, jsem se radši moc dlouho nezastavovala.

Liz mi od té doby, co jsem se přestěhovala zpátky domů, strašně chyběla a odklad všech mých budoucích plánů mě taky trápil, ale nic z toho nebylo tak hrozné, jako když jsem začala rodit v den svých jednadvacátých narozenin. Zatímco všichni moji kamarádi oslavili své jednadvacetiny tím, že vypili úplně každý alkoholický nápoj z nabídky, seděli na podlaze veřejných záchodků a hlasitým zpěvem doprovázeli hudbu puštěnou z mobilu a cestou domů pak z okénka spoujezdce hulákali: „JSEM OPILEJ, SRÁČI!“ já jsem trčela v porodnici a měla jsem co dělat, abych nepraštila do ksichtu každou pojebanou sestru, která mi opakovala, že na epidurál je ještě brzy.

Tehdy jsem se rozhodla, že se stanu porodní poradkyní. Budu stát u každé rodičky, a kdykoli jí nějaká sestra, doktor nebo třeba i její manžel poradí nějakou blbost jako „Tak tu bolest rozdýchej,“ mým úkolem bude zmáčknout jim reprodukční orgány tak mocně, dokud se nezkroutí do fetální pozice a nebudou volat svou maminku, načež jim řeknu: „Tak tu bolest rozdýchej, ne?!“ A kdo se jen špatně podívá na novopečenou maminku, které z břicha vyřízli tři a půl kila krvavé, slizké a vřeštící lidské hroudy, když požádá svého otce, aby jí z tašky vytáhl láhev vodky, protože „morfium a vodka zní jako super způsob, jak oslavit narození svého plodu“, tomu ten jeho odsuzovačný pohled vymaže jednou ranou z obličeje.

No a tímto moje vyprávění nabírá většší spád.

Následující čtyři roky jsem dennodenně makala jako šroub, abych si mohla dávat stranou peníze na svůj budoucí podnik, přičemž jsem vychovávala svého syna a snažila se ho neprodat kolotočářům.

Život utíkal dál a pátrání po panu Odpaňovači ustalo. Ne že bych si na něj nikdy nevzpomněla. Naopak, myslela jsem na něj při každém pohledu na svého syna. Od začátku mi všichni tvrdili, že Gavin vypadá přesně jako já, a do určité míry to tak nejspíš bude. Má můj nos, moje rty, moje dolíčky a můj postoj. Ovšem jeho oči patří někomu úplně

jinému. Kdykoli jsem se podívala do křišťalově modrých bazénků v očích svého syna, viděla jsem jeho otce. Vrásky v jejich koutcích, když jsem ho něčím rozesmála, jiskření, když mi vzrušeně vyprávěl nějakou veselou historku, a upřímnou něhu, kdykoli mi večer v postýlce shrnul vlasy z očí. Byla jsem zvědavá, kam se pan Neznámý poděl, co dělá a jestli je *Smrtící atrakce* pořád jeden z jeho nejoblíbenějších filmů. Stejně často mě přepadal nepříjemný pocit viny ze skutečnosti, že tenhle muž nikdy nepotká svého syna. Ne že bych se ho ale nepokusila najít. Udělala jsem, co se dalo. Rozhodně jsem nemínila napsat do novin inzerát ve stylu: „Haló světě! Tenkrát na jedny párty jsem byla za naprostou couru a jakýhosi cizáka jsem pustila tam, kde ještě nikdo před ním nebyl. Teď mám malýho kluka. Mohli byste mi laskavě pomoci najít taťuldu májho dítěte?“

Stejně jako Liz se v mém životě usadil natrvalo i Jim. Po telefonu jsem s ním mluvila nejspíš tak často jako s ní. Bylo tedy logické, že Gavinovými kmotry budou oni dva. Příšerně ho rozmazlili a z jeho prostorekosti viním hlavně Liz. Myslím, že ještě nikdo nikdy nekřičel tak hlasitě jako já, když jsem se dozvěděla, že Jim požádal Liz o ruku a že se chystají přestěhovat do Butleru, aby byli nablízku její rodině a mně. Hned po návratu se Liz pustila do neúnavné práce na svém vlastním podnikatelském plánu a svou firmu budovala několik let. Před pár měsíci mi řekla, že konečně přišla na to, co chce prodávat, ale neprozradí mi to, dokud si nebude jistá, že to vyjde. Po onom telefonátu jsem ji nějaký čas vídala jen v podobě šmouhy přebíhající z jedné schůzky na druhou. Byla neustále na telefonu s realitními makléři a bankami, běhala tam a zpět ke svému právníkovi, u kterého podepisovala štosy papírů, a denně navštěvovala okresní úřady, aby měla všechny formuláře správně vyplněné. Během jedné dívčí jízdy a po pěti přehnaně špinavých martini jsem jí neochotně slíbila, že u ní budu dělat na půl úvazku. Myslím, že moje přesná slova zněla: „Miluju tě, Liz. A miluju i vodku. Asi tě obejmu a stisknu a budu ti říkat Lizdka.“ A Liz to vzala jako souhlas.

O té práci mi řekla jenom to, že půjde o prodej a že mě to bude náramně bavit. Jakožto barmanka jsem se považovala za zatraceně šikovnou prodavačku.

„Cože? Říkáte mi tu, že vás manželka pustila k vodě kvůli nějaký ženský v literárním kroužku? Tady, zkuste láhev Patrónu.“

„Ach ne, psa bývalý manželky souseda vašeho nejlepšího kámoše srazilo auto? Tu máte, Johnnie Walker ví, co s tím.“

Liz strašně ráda napíjala i s těmi nejobyčejnějšími věcmi a zamlčela mi, co budu vlastně prodávat. Měla to pro mě jako překvapení. A jelikož jsem byla tehdy opilá, souhlasila bych i s prodejem samoobslužných klystýrů, což Liz dobře věděla. Téměř každou noc, když Gavin už spal, jsem pracovala pár hodin v baru a k tomu jsem si přivydělávala pečením cukroví na oslavy různě po městě. Nicméně nějaké peníze navíc se mi vždycky hodily, takže jsem byla připravená Liz pomoci. Samozřejmě pod podmínkou, že mi práce u ní nebude příliš zasahovat do času s Gavinem.

Dnes večer jsem se byla takzvaně „zaučit“. Přidala jsem se k Liz na jedné z jejích pracovních schůzek, abych se trochu vpravila do byznysu. Gavina měl hlídat Jim, tak jsem se nabídla, že je oba vyzvednu a jeho vysadím u nás.

Když jsem přijížděla k jejich domu, už na mě čekali venku. Liz za sebou táhla největší kufr, který jsem kdy viděla, a Jima, který se jí snažil pomoci naložit ho ke mně do korby, odháněla rukou. Měl mě varovat už ten jeho vševědoucí úšklebek. Prostě mě to nenapadlo. Myslela jsem si, že budeme prodávat svíčky, nádobí nebo kosmetiku – všechno, co má Liz ráda. Mělo mi to dojít. Nebo jsem aspoň měla věnovat větší pozornost samolepce na kufru popsané růžovým elegantním písmem „Postelové hrátky“.

4.

Sex a čokoláda

„Byl to můj nejoblíbenější strejda. Starej dobrej strejda Willie. Bude mi hrozně chybět.“

Zakoulel jsem očima a dopil zbytek piva ve sklenici, zatímco jsem poslouchal svého nejlepšího kamaráda Drewa, který seděl na barové stoličce vedle mě, jak se snaží sbalit jednu ze servírek.

„Óóó, chudáčku malej. Musíš být fakt smutnej,“ řekla mu a pohladila ho po vlasech. Spolkla mu to i s navijákem.

„Jsem zničeněj. Zármutkem jsem úplně nadrženej.“

„Co jsi říkal? Přes hudbu jsem tě neslyšela!“ zakřičela.

Uchechtl jsem se a přes její rameno jsem Drewovi věnoval výraz, který jasně říkal: „Nevěřím svým uším, co ti to z huby leze za bláboly.“

Dostal pusku na tvář, plácl ji po zadku, a sotva ho opustila, otočil se na stoličce a chopil se svého piva.

„Tvůj strejda Willie umřel před dvěma lety. A ty jsi ho nesnášel,“ připomněl jsem mu.

Bouchl sklenicí na bar a obrátil se na mě.

„Ty si nepamatuješ na *Nesvatbovi*, Cartere? Zármutek je v přírodě nejmocnější afrodisiakum, příteli.“

S Drewem jsme se kamarádili už od školky, a přesto mě některé jeho řeči stále dokázaly udivit. Jen proto, že byl dobrý kamarád a vždycky mi pomohl, jsem přehlížel jeho vulgární a děvkařské chování.

Mávl na barmana a objednal dva panáky tequily. Tímhle tempem mě domů ponесou na nosítkách. Kvůli tomu, že mi v žilách koloval místo krve alkohol, mi začínaly selhávat orgány a vím určitě, že jakýsi človíček v mém mozku šeptal slova z písničky *Ice Ice Baby* a pohrával si s mým zrakem.

Drew a já jsme pracovali pro stejnou automobilku, která se nedávno přestěhovala z Toleda do průmyslové zóny jen pár hodin od Butleru. V Toledu jsme spolu i bydleli, ale po dvou letech mě už omrzelo poslouchat, jak se prošoustává telefonními seznamy a firemními katalogy v okruhu dvaceti kilometrů, a tak jsem došel k názoru, že se s ním nepotřebuju mačkat v jednom bytě. V malém rančerském domku, který jsem si pronajal, na mě ještě pořád čekaly neotevřené krabice a začínal jsem litovat, že jsem se nechal přesvědčit, abych svůj smutek utopil na dně láhve. Drew mě znal příliš dobře, takže věděl, že kdybych dneska večer zůstal doma, stejně bych nevybaloval. Seděl bych tam o samotě, civl na fotku svojí bejvalky a hloubal nad tím, proč jsem s ní sakra ztratil tolik let.

Barman nám naplnil panáky až po okraj, Drew si je přitáhl k sobě, jeden mi podal a ten svůj pozvedl k přípitku. Neochotně jsem ho napodobil, přičemž jsem se snažil udržet svou ruku v klidu, když vtom místnost upadla do strany.

Drew mě popadl volnou rukou za rameno a trhnutím mě zase napřímil. Polil jsem si přitom prsty.

Jejda, to asi nepadala místnost, ale já.

„Než se svezeš ze stoličky ksichtem k podlaze, vole, rád bych si připil. Na mýho nejlepšího kámoše, Cartera. Ať už se nikdy nestane obětí nějaký další nevěrný zlatokopy.“

Obrátili jsme do sebe panáky a plácli s nimi na bar.

„Dík, žes ji neojel, kámo,“ zamumlal jsem ve snaze nemumlat.

„Vole, tak za prvý bych nikdy neojel holku, která by se ti jen trošičku líbila, natož se kterou bys nějakej čas chodil. A za druhý, do tý magorky bych nikdy nešel. To bych svému ptákovi neudělal. Nic zlýho nikomu neprovedl a nezaslouží si, abych ho trestal její pičkou.“

S povzdychem jsem si položil lokty na bar a opřel si o ně hlavu.

„Chudák můj penis. Měl bych mu koupit nějakej dárek,“ zabrblal jsem si pro sebe.

Na to, že mě moje holka, se kterou jsem chodil dva roky, podvádí, jsem přišel dva dny předtím, než jsme se měli odstěhovat sem a začít spolu nový život. Byla to pěkná rána. I pro můj penis.

Truchlení nad mým penisem přerušila Drewova utěšitelka, ta servírka, která se ho vrátila konejšit. V tom stejném okamžiku jsem ucítil závan, jak kolem mě někdo spěšně prošel. Zasluchl jsem i jeho boty

klapající do dřevěné podlahy. Jak jsem se nadechl, omámila mě vůně čokolády a rázem jsem se ve vzpomínkách přenesl o pět let zpátky.

„Mmmmm, ty tak hezky voníš. Jako čokoládový sušenky,“ mružel jsem zastřeným, opileckým hlasem, když jsem si k sobě přitahoval její neuvěřitelně měkké tělo.

Páni, ona snad nemá žádný kosti. Jako vážně. Kam se poděly její kosti? Jsem ještě opilej? Nespal jsem náhodou s nafukovací pannou? Už zase? Otevřel jsem nejdřív jedno oko a pak druhé, aby mě paprsky slunce pronikající do pokoje neoslepily. Když si moje oči na světlo zvykly, podíval jsem se pod sebe a zabručel jsem. Kdepak, nejsem opilej, jen objímám polštář. Pustil jsem se ho, převalil jsem se na záda a s paží hozenou do strany jsem zůstal zírat do stropu.

Je pryč. A já ani nevím, jak se jmenuje. Co jsem to za trotha? Ačkoli ji moje jméno taky nezajímalo, takže jsme nejspíš vyrovnaní. Přestože jsem byl předchozí noc úplně namol, pamatoval jsem si skoro každou vteřinu. Se zavřenýma očima se mi vybavil její úžasný zadek v džínách, vůně její pokožky, zvuk jejího smíchu a to, jak její tělo dokonale zapadalo do mého. Prohledal jsem každou vzpomínku, ale ať jsem se snažil sebevíc, z nějakého důvodu jsem nedokázal zaostřit na její obličej. Zatraceně, jak ji mám najít, když ani nevím, jak vypadá nebo jak se jmenuje? Jsem král všech imbecilů. Přestože jsem si nepamatoval úplně všechno do detailu, s určitostí jsem věděl, že byla krásná. Měla hebkou kůži, hedvábné vlasy a při doteku jejích rtů bych vyjel jako nějaká baba. A co bylo nejlepší – byla s ní zábava. To jsem zažil jen s málokerou. Holky moje vtipy většinou nechápaly, nebo byly vůči mému smyslu pro humor moc upjaté. Ona ho ale brala.

Předchozí noc jsem samozřejmě nepodal úplně nejlepší výkon. Doufám, že jsem ho neměl ochablýho, že se mi postavil a vydržel. Sakra. Možná ráno utekla, jak nejrychleji dovedla, právě proto, že jsem stál za prd. Nikdy předtím jsem žádnou jednorázovku neměl, takže jsem nevěděl, jaký je obvyklý postup. Byla by chyba, kdybych jí uháněl? I kdyby se mnou už nechtěla nikdy nic mít, měl bych se jí za včerejší propadák aspoň omluvit.

A popravdě, vážně jsem ji chtěl znovu vidět. Chtěl jsem zjistit, jestli je skutečně tak dokonalá, nebo jsem si ji jen přikrášlil. Popadl jsem do ruky polštář a přitiskl jsem si ho k obličejí. Jak jsem zhluboka nasál vůni čokolády, musel jsem se smát. Možná si nevybavuju všechno, ale její vůně se mi zaryla do paměti. Voněla jako horká čokoláda v chladný zimní den, jako čerstvě upečený čokoládový dort v deštivém odpoledni...

Panebože, uvažuju jako ženská. Musím se mrknout na sportovní kanál a dostat se do barový rvačky, a to šmahem.

Vedle v koupelně kdosi spláchl záchod a já jsem v tu ránu vyskočil do sedu. A ježiši! Je to ona?

Spustil jsem nohy z postele, a užuž jsem se zvedal, když se dveře otevřely. „Ty vole, nikdy nespi ve vaně. Je tak zasraně malá, že mě z ní bolí prdel,“ postěžoval si Drew a šoural se ke mně. U postele se otočil a zády dopadl vedle mě na matraci, která pod námi zapérovala. Položil si paži přes oči a zaúpěl.

„Proč ráno musí přijít vždycky tak brzo, sakra?“ nadával.

Se zklamáním povzdechem a s prostěradlem v klíně jsem se sehnul k podlaze pro své zmuchlané džíny. Boxerky zůstaly v nich.

„Už nikdy nebudu pít,“ přísahal Drew.

„Tos tvrdil i minulej tejden,“ připomněl jsem mu a stáhl jsem ze sebe prostěradlo, abych si mohl navléct kalhoty.

Co. To. Sakra...

„Doprdele. Do hajzlu. Do podělanýho hajzlu.“

Tohle není dobrý. Tohle nemůže být dobrý.

„Co taďy skučíš, brácho?“ zeptal se Drew, sundal si ruku z očí a posadil se.

„Krváci mi péro. Drewe – KRVÁCÍ MI PÉRO!“

Ječel jsem jako malá holka, což jsem věděl a věděl to i Drew a brzy to měl vědět celý barák. Jenže mně krvácelo péro. Slyšíte mě? Moje péro krvácelo. KURVA! Péro nemá krvácet. Nikdy.

Pokoušel se o mě infarkt. Nemohl jsem dýchat. Moc toho nevím, ale znám návod pro vlastníky penisu. Zásada číslo jedna: Penis by nikdy neměl krvácet. Zásada číslo dva: Žádná zásada číslo dva neexistuje. PENIS BY NIKDY NEMĚL DOPRDELE KRVÁCET.

Spal jsem snad s nějakou magorkou, co se rozhodla, že mi ve spánku vyřeže z ptáka ptáka? Nebo možná měla její vagina zuby. Když jsem byl v pubertě, táta mi vždycky říkal, abych se od nich držel dál, protože koušou. Myslel jsem, že si dělá srandu! Panebože, nemůžu se na něj ani podívat. Co když mu něco chybí?

„Uklidni se. Nejdřív zhodnotíme situaci,“ pronesl Drew, přičemž si přehodil jednu nohu přes druhou a na koleno si položil propojené dlaně. „Zaznamenal jsi něco z následujících příznaků: neurčitý výtok, pálení při močení, bolest v podbřišku, bolest ve varlatech, bolest při pohlavním styku, horečku, bolest hlavy, zduřelý krk, úbytek váhy, chronický průjem nebo noční pocení?“

Mluvil jako podělaná reklama na syfilidu.

„Fuj, ty vole, ne. Mám jen péro od krve,“ odpověděl jsem podrážděně a ukázal si mezi nohy, kam jsem se odmítal sám podívat.

Natáhl se blíž a prohlédl si můj klín.

„Mně připadá v pohodě,“ prohodil ledabyle a vstal. „Nejspíš jsi jenom přeřízl pannu.“

Zůstal jsem sedět se svým zakrváceným, chlamydiemi neinfikovaným ptákem, co se mi volně válel mezi nohama, a se spadlou čelistí.

Panna? To není možný.

Opatrně jsem shlédl do svého klína a podíval se zblízka. Fajn, nešlo o jatka, jak se mi původně zdálo. Můj pták nezažil žádný texaský masakr motorovou pilou. Bylo na něm jen pár růžových skvrn. Vždyť jsem měl přece kondom, tak jak k tomu mohlo sakra dojít? Když ty zatracený věci používáte na střední jako vodní balony, nepropíchnou se, ani kdybyste je hodili na pole z hřebíků. Když pak ale jednou potřebujete, aby zůstaly vcelku, rozhodnou se, že se na to vyserou. Hotová kondomová anarchie.

Co je ale důležitější – ty vogo! Proč by se nechala odpanit ode mě? Proč by sakra dovolila, abych byl její první zrovna já, když jsem byl úplně namol a nemohl jsem se ani postarat o to, aby se jí to pokud možno líbilo? Tak to je totální propadák. Teď bude mít ze sexu nejspíš trauma na celý život. Asi si říká: „Tohle je ono? Na tohle jsem se těšila? Tak to mě poser.“

„Musím zjistit, kdo to byl. Musím se jí omluvit,“ mumlal jsem spíš pro sebe, přičemž jsem vstal a oblékl si boxerky i džíný.

„Cože? Ty ses jí nezeptal ani na jméno? Ty vole, tak to jí musíš připadat jako pěkněj šmejd,“ zasmál se Drew, přešel ke dveřím do pokoje a otevřel je.

V rychlosti jsem si přetáhl tričko přes hlavu a vyrazil jsem za ním. Jak jsem se cestou obouval, poskakoval jsem po jedné noze.

„Dík, Drewe, teď je mi o moc líp. Fakticky. Jsi opravdovej kámoš,“ mručel jsem sarkasticky, zatímco jsme opatrně obcházeli opilá těla všude na zemi.

„Hele, brácho, není moje chyba, žes ji přeřízl a odkopl,“ prohlásil, když překročil jakousi nahou holku se sombreroem na hlavě, a otevřel dveře.

„Takhle to nebylo. Jestli sis nevšiml, tak jsem se dneska ráno vzbudil v posteli sám.“

„Se zakrváceným klackem,“ dodal na schodech z verandy.

„Se zakrváceným klackem, doprdele,“ zopakoval jsem nešťastně. „Sakra. Musím tu holku najít. Nemohl by mi tvůj táta poskytnout své zdroje, abych ji vypátral?“

Poté, co Drewův otec nabyl přesvědčení, že pravidla policejního oddělení nejdou dohromady s jeho nabitým programem, založil si soukromou detektivní agenturu.

„Ptáš se mě, jestli je to nesprávný z etickýho hlediska, nebo jestli je to nesprávný podle mě? Protože to jsou dvě úplně odlišný otázky, příteli,“ nadhodil, když jsme přecházeli silnici směrem k jeho autu zaparkovanému u patníku. Kdyby tak Drew zdědil něco po svém tátovi...

„Musím ji najít, Drewe,“ řekl jsem, když nastartoval.

„No tak ti ji najdeme, ty jeden okradači panen!“

„Jenže jsme ji nikdy nenašli, co, ty machře?“ zabručel jsem k Drewovi, o němž jsem si myslel, že pořád sedí vedle mě.

„Mluvíte k někomu konkrétnímu, nebo vám obvykle odpovídají skleňičky?“ nadhodil hlas, který se tomu Drewovu ani trochu nepodobal.

*

„Teď, když laskavě přenesete svou pozornost na typ, který má v rukou Claire, tak ten se jmenuje Fialový mlšoun. Má čtyři rychlosti: Ano, Ještě, Rychleji a Panenkomarjá. Je vybavený také stimulátorem bodu G, který vás sto procentně rozproudí. Claire, můžeš ho zvednout výš, aby ho všechny viděly?“

Střelila jsem po Liz pohledem, který říkal: „Ohni se, ať ti můžu tuhle věc narvat do zadku,“ a pak jsem si naprosto otráveně zvedla gumový penis nad hlavu.

Obývák byl nacpaný k prasknutí nadšeně povykujícími, poskakujícími ženami, které na robertka v mé ruce zíraly, jako by to byl Brad Pitt. Je to jen kus plastu, lidi. A místo spermatu má v sobě baterky AA.

„No tak, Claire, nech ho kolovat,“ vybídla mě Liz sladkým hlasem, zatímco sahala do kufru pro dalšího šoupálka.

Jako bez života jsem natáhla ruku k nejbliž sedící opilé dámě, jenže ta byla právě zaneprázdněná, jelikož si stěžovala, že bílek jejího manžela chutná vždycky jako česnek.

Prosím tě, Bože, zařid', ať se nikdy neocitnu tváří v tvář tomuhle chlapovi. Jinak se mu podívám do rozkroku a uvidím, jak mu z ptáka raší paličky česneku.

„Hej, Paulo!“ houkla jsem na ni, aby si mě všimla a konečně si ode mě převzala to příšerné dildo.

„Claire, oslovuj ji přezdívkou pro Postelové hrátky!“ připomněla mi Liz nesnesitelně přeslazeným hlasem, který mi začínal trhat uši.

Zatnula jsem zuby a představila si, jak zase zvedám ruku a zabodávám jí falešný úd přímo doprostřed čela, aby jí tam po něm už navždycky zůstal flek, na který si lidi budou se smíchem ukazovat. To máš od narození? Ne, to mám od přirození.

„Pardon, Paulo Půvabné rty?“ pronesla jsem se vší slušností, přičemž jsem se pokusila nepoblít.

Skutečně je nutné, aby měla každá takhle idiotskou přezdívkou? To bylo první, k čemu je Liz vyzvala, když se všechny sešly. Vymyslete si pro sebe erotickou přezdívkou začínající na první písmeno vašeho křestního jména. A jenom těmi se můžeme celý večer oslovovat.

Paula Půvabné rty, Jiskrná Jenny, Rajcovní Rachel, Toužebná Tasha...

Kdo přišel s takovou hovadinou? Jo, jasně, Liz – moje bývalá nejlepší kamarádka. Ta, co se rozhodla prodávat erotické pomůcky a neřekla mi to, aby mě přesvědčila ke spolupráci.

Ty přezdívkou měla nechat na mně. Trubka Tasha, Jebavka Jenny, Paula Plandavý pysky... z takových bych aspoň neměla chuť vypíchnout si tužkou oko.

Zatímco Liz zakončovala svůj pitomý předváděcí večírek, já bych tisícrát radši dělala něco jiného. Nechala bych se třeba vydepilovat voskem nebo mučit speciálně vycvičeným komandem nebo bych si nechala zblízka ustřelit palec u nohy jako při nějakém gangsterském iniciačním rituálu. Cokoli z toho bych upřednostnila před rozhovorem o lubrikantech, svorkách na bradavky a análních korálcích, a to s naprostými cizinkami.

Cestou do baru o hodinu později jsem ji v autě potrestala uraženým mlčením. Na dnešní večer mi nabídli směnu navíc, kterou jsem si nemohla dovolit odmítnout, a Liz mi chtěla dělat společnost mezi zákazníky. Za to, co mi provedla, jsem ji měla jednoduše vyhodit z jedoucího vozidla, ale nechtěla jsem zničit auto někomu, kdo by ji přejel.

„Nemůžeš mě ignorovat napořád, Claire. Nebuď trapná,“ naléhala.

„Já jsem tady ta trapná? Liz, to jako fakt? Předváděčky erotických hraček? Ve kterém okamžiku během našeho přátelství tě napadlo, že bych si KDY chtěla vydělávat prodejem kapesních piček? To chlapi vážně potřebují vypouštět své semeno do přírody tak moc, že musí v kapse nosit umělou vagínu, aby ji měli vždycky k mání?“

Liz na mě zakoulela očima a já jsem měla co dělat, abych se k ní ne-natáhla a nepraštila ji do její vaginy.

Praštěná pipina, pokud Plandavý pysky nestačí.

„Nedělej z toho takový drama, Claire. Nečekám, že pro mě budeš prodávat erotický pomůcky celej život. Vydrž jen, dokud nebudu moct zaměstnat víc lidí. Přemýšlej. Tohle je pro nás skvělá příležitost. Všimla sis, co jedinýho na tý dnešní párty chybělo?“ zeptala se, když jsem sjela z dálnice.

„Důstojnost,“ odpověděla jsem plytce.

„Moc vtipný. Občerstvení, Claire. Teda aspoň nějaký fakt dobrý. Chipsy a sušenky z obchodu jsou ubohý. Ačkoli chlastu měly dost na to, aby porazil i koně. Tyhle paničky mají prachy, Claire. Prachy, který klidně utratí i za kapesní pičky pro manžela, se kterým už nechťejí šoustat, a za stimulatory klitorisu pro ‚kamarádku‘, o který vědí, že ji manžel nikdy nedovedl k orgasmu. Co se k sexu hodí víc než čokoláda?“

Sex a čokoláda. Moje čokoláda. Moje čokoládou máčené pochoutky, které jsem nemohla prodávat tak často, jak by se mi líbilo, protože jakožto svobodná matka pracující v baru jsem si nemohla udělat dostatečně velkou reklamu. Většinu lidí v mém okolí zajímalo víc to, kdo zaplatí další rundu, než aby se starali, jaké zákusky si pořídí na příští rodinnou oslavu.

„Ten barák, co jsem si pronajala, se může rozdělit na dva samostatný prostory. V jednom z nich je kuchyň,“ pokračovala Liz. „Veliká kuchyň, kde by sis mohla kouzlit, a když si ženský budou zamlouvat večírek, můžou si u tebe zároveň objednat občerstvení.“

Odrhla jsem oči od silnice a letmo pohlédla na Liz. Čekala jsem, že na jejím obličejí uvidím sarkastický úsměv a že zvolá: „Dělám si prču! Ale bylo by to skvělý, ne?“ Když se nic z toho nestalo a ona na mě jen dál netrpělivě civěla, zaplašila jsem slzy, o kterých jsem ani netušila, že se mi derou do očí.

„O čem to mluvíš?“ zašeptala jsem roztřeseným hlasem.

„Dobře, něco jsem zařídila. Tebe to pravděpodobně namíchne, protože to vezmeš tak, že je mi tě líto a že jde o charitu, ale ve skutečnosti jsem jen uvedla pár věcí do pohybu. Zbytek je na tobě,“ vysvětlila. „Budovu pro svůj byznys jsem hledala snad úplně všude a všechny byly buď moc velký, nebo moc malý a předražený. Před pár týdny mi makléř zavolal, že majitelé pekařství na Main Street si přišli na velký peníze